

Spørgsmålet er derfor, om andre af de tanker om omlægning af støtten til folkekirken, der er indeholdt i forslaget til folketingsbeslutning, bør fremmes eller i det mindste undersøges nærmere i kommissionsarbejde. Det er efter regeringens opfattelse ikke tilfældet.

Tanken om at omlægge støtten til en bloktilskudsmodel har flere gange tidligere været fremme og været drøftet her i Folketinget, og den er bl.a. blevet afvist med det argument, at statens støttes omfang bliver en brik i det årlige spil om finansloven, fordi det vil være lettere at ændre på et bloktilskud end på den lovbundne støtte, der er forbundet med lønudgiften til allerede ansatte præster.

Jeg ser imidlertid også andre risici ved en omlægning til bloktilskud, som efter objektive kriterier skal ydes til f.eks. drift af kirkegårde samt restaurering af kirkebygninger og kirkens inventar: Det kunne let friste nogle til i forbindelse med fastsættelse af bloktilskuddet at anstille betragtninger om, hvorvidt det nu også er rationelt at opretholde alle de små landsbykirkegårde og alle kirkerne i de små sogne. Og en konsekvens af sådanne rationalitetsbetragtninger kunne blive, at nogle kirkegårde og kirker ikke blev fundet værdige til at få del i bloktilskuddet.

Det er selvfølgelig relevant at diskutere folkekirkens struktur og den måde, hvorpå vi bruger de økonomiske og de menneskelige ressourcer, og det drøftes da selvfølgelig også rundt omkring i folkekirken, hvor diskussionen ikke blot føres i forbindelse med økonomiske, men også i forbindelse med holdningsmæssige, kirkepolitiske synspunkter om, hvordan kirken bedst muligt er til stede, men også om, hvorvidt den lokale befolkning er så knyttet til kirken og kirkegården, at de ønsker den bevaret, uanset at det betyder, at de må betale en høj kirkeskat.

Det vil uden tvivl være til meget stor skade for folkets forhold til folkekirken, hvis afgørelser om sådanne forhold alene eller primært skulle træffes ud fra, hvad der fra centralt hold anses for rationelt i forbindelse med fordelingen af sådan nogle tilskud.

Det er klart, at de opgaver, som efter lovforslaget til folketingsbeslutning skulle omfattes af bloktilskud, har et betydeligt islæt af samfundsmæssig karakter. Det er jo primært folkekirken, som ved sin drift af kirkegårde sørger for, at der er begravelsespladser til rådighed for alle i det danske samfund. Ved at sørge for restaure-

ring af kirker står folkekirken som sikring af en meget, meget betydelig del af danske kulturværdier. Og folkekirken tager sig af den grundlæggende registrering af danskerne.

Men det er ikke rent samfundsmæssige opgaver. Der er en betydelig selvstændig kirkelig interesse i sammenkædningen mellem kirke og kirkegård, og der er en betydelig selvstændig interesse i velholdte kirker.

Der er også en betydelig selvstændig kirkelig interesse i den betydelige folkelige interesse i, at folkekirken stadig tager sig af registreringen. Der er jo alligevel i mange, mange tilfælde behov for kontakt mellem præster og kordegn og kirkens medlemmer i forbindelse med dåb og begravelse og i forbindelse med, at der registreres fødsler, navne og dødsfald, og hvis folkekirken ikke havde kirkebogen, ville man være nødt til at opfinde et parallelt folkekirkeligt medlemsregister sideløbende med, at andre tog sig af civilregistreringen.

Jeg vil i øvrigt gerne minde om, at et bredt flertal i Folketinget for blot 4 år siden afviste et forslag om at flytte registreringsopgaven fra folkekirken. Opgaven vil snart blive løst ved hjælp af edb i kraft af den nye kirkebog. Indførelsen af den nye kirkebog er imidlertid et spørgsmål om at løse opgaven på den mest tidssvarende og økonomiske måde og har grundlæggende ikke noget at gøre med, hvem der skal stå for registreringen.

Jeg vil gerne sammenfatte følgende:

Der er efter regeringens opfattelse ikke nogen grund til at hensynet til folkekirken med eller uden bistand fra en kommission at omlægge statens støtte fra tilskud til præsteløn til tilskud til opgaver, som delvis, men langtfra fuldt ud har samfundsmæssig karakter.

Et væsentligt element i forslaget til folketingsbeslutning er hensynet til de indbyggere i Danmark, som står uden for folkekirken. Med hensyn til begravelsesvæsenet er det imidlertid klart, at alle, uanset deres forhold til folkekirken, har ret til at blive begravet på kirkegårde i det sogn, hvor de har boet, og at den pris, som de skal betale for det, ikke må overstige de faktiske omkostninger ved at stille gravsted m.m. til rådighed.

På en del kirkegårde er der særlige afsnit til rådighed for medlemmer af andre trossamfund, og kirkegårdens kapeller er til rådighed for andre religiøse og ikke-religiøse begravelsesceremonier. Endelig har andre trossamfund mulighed for selv at anlægge begravelsesplad-